

Infernul lui Gabriel

Colecție coordonată de

*Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner*

EROS COP

Sylvain Reynard

Infernul lui Gabriel

TREI

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Georgiana Paraschiv

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Larysa Dodz

Director Producție:
Cristian Claudiu Căban

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Elena Bițu
Mihail Năcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REYNARD, SYLVAIN
Înferul lui Gabriel / Sylvain Reynard ; trad.:
Mihaela Doagă. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-606-719-022-9

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Titlul original: Gabriel's Inferno
Autor: Sylvain Reynard

Copyright © 2011 by Sylvain Reynard
This edition published by arrangement with the Berkley Publishing
Group, a member of Penguin Group USA, a Penguin Random House
Company

© Editura Trei, 2014

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*In memoriam Maiae.
Resurgam.*

Prolog

Florența, 1283

Poetul stătea în dreptul podului, privind-o pe tânăra femeie care se apropia. Lumea păru să încremenească pentru o clipă când îi observă ochii mari, căprui-închis, și părul castaniu, cu bucle delicate.

La început n-o recunosc. Frumusețea ei îți tăia răsufarea, iar gesturile ei erau sigure și pline de grație. Dar chipul și silueta ei aveau ceva care-i amintea de fata de care se îndrăgostise cu multă vreme în urmă. Drumurile lor se despărțiseră și el jeli se în tot acest răstimp pierderea ei, a îngerului său, a muzei sale, a iubitei sale Beatrice. Fără ea, viața lui fusese singuratică și meschină.

A apărut și fericirea lui.*

Când se apropie de el cu însoțitorii ei, o salută cu o plecăciune curtenitoare. Nu se aștepta ca ea să dea vreun semn că l-ar fi observat. Era deopotrivă desăvârșită și de neatins, un înger cu ochi căprui în

---

* Parafrazarea unei exclamații din *Vita Nuova* ce descrie reacția lui Dante în momentul primei întâlniri cu Beatrice. (N.t.)

veșminte albe, luminoase, pe când el era mai bătrân, obosit de viață și plin de păcate.

Aproape că trecuse de el când ochii lui plecați zăriră un vârful de condur — un condur care se opri, șovăind, în fața lui. Inima începu să-i bată frenetic în timp ce aștepta, cu respirația tăiată. O voce dulce și suavă îl smulse din reverie, când ea i se adresă blând. Își ridică tulburat privirea spre ea. Ani de-a rândul tânjise după acest moment, îl visase chiar, dar nu-și închipuise în veci c-o va întâlni într-un mod așa de neprevăzut. Și niciodată nu îndrăznise să speră că va fi întâmpinat atât de afectuos.

Luat pe neașteptate, mormăi câteva politețuri și își îngădui chiar să schițeze un zâmbet — drept răspuns primi un zâmbet infinit mai luminos din partea muzei lui. Simți cum îi crește inima, inundată de o dragoste încă și mai mare pentru ea, care-i mistuia pieptul ca flăcările infernului.

Dar, vai, de-abia apucară să schimbe câteva cuvinte și ea anunță că trebuia să plece. Poetul făcu o plecăciune, ea porni mai departe, iar el rămase uitându-se lung după silueta care se îndepărta. Bucuria pe care i-o trezise reîntâlnirea lor fu umbrită de o undă de tristețe și se întrebă dacă avea s-o mai revadă vreodată...

Capitolul 1

— ... Domnișoară Mitchell?

Vocea profesorului Gabriel Emerson, care i se adresa tinerei atrăgătoare, cu ochi căprui, așezată în spatele amfiteatrului, reverberă în întreaga încăpere. Cufundată în gânduri sau în traducere, fata scria de zor în caiet, cu capul plecat.

Zece perechi de ochi se întoarseră spre ea, spre chipul ei palid, cu gene lungi, și degetele lungi și albe cu care ținea stiloul. Apoi, aceleași perechi de ochi se întoarseră, din nou, spre profesor, care rămase complet nemișcat, începând să se încrunte. Expresia lui ucigătoare contrasta acut cu simetria trăsăturilor lui, cu ochii mari, expresivi, și gura senzuală. Era un bărbat chipeș, cu trăsături ușor colțuroase, dar, în momentul respectiv, aerul lui sever spulbera impresia agreabilă pe care ți-ar fi putut-o face.

— *Hm, hm.*

O tuse discretă, de undeva din dreapta ei, îi atrase atenția fetei. Se uită surprinsă la bărbatul lat în umeri așezat lângă ea. El îi zâmbi, făcându-i semn din ochi spre profesor.

Ea îi urmări încet privirea, întâlnind niște ochi albaștri, care o scrutau cu o expresie furioasă. I se puse un nod în gât.

— Aștept să-mi răspundeți la întrebare, domnișoară Mitchell.
Dacă binevoiți să reveniți printre noi.

Tonul lui era glacial, ca și privirea ațintită asupra ei.

Ceilalți masteranzi și doctoranzi începură să se foiască, uitându-se pe furiș unul la altul. Expresiile lor păreau a spune „L-a mușcat ceva de cur?” Dar nimeni nu comentă. (Pentru că, se știe bine, masteranzii și doctoranzii nu se înghesuie să-și înfrunte profesorii în nicio împrejurare, cu atât mai puțin când aceștia se poartă urât cu ei.)

Tânăra deschise gura și o în chise pe dată, uitându-se țintă, cu niște ochi mari, de iepuraș speriat în acei ochi care-o priveau fără să clipească.

— Cumva engleza nu e limba ta maternă? o ironiză el.

O brunetă așezată în dreapta lui încercă să-și rețină un hohot de râs, înăbușindu-l într-o tuse nu foarte convingătoare. Toate privirile se întoarseră din nou spre iepurașul speriat, care se înroși până în vârful urechilor și își lăsă capul în pământ, sustrăgându-se în sfârșit privirii profesorului.

— Dat fiind că domnișoara Mitchell pare să aibă un alt seminar, într-o altă limbă, binevoiește altcineva să-mi răspundă la întrebare?

Frumoasa din dreapta lui atât aștepta. Se întoarse spre el și-i răspunse la întrebare în amănunt, cu un zâmbet larg, dându-se în spectacol prin felul în care gesticula în timp ce-l cita pe Dante în original. Când termină în sfârșit, schiță un zâmbet sarcastic adresat celor din ultimele rânduri, apoi își ridică privirea spre profesor cu un oftat. Mai lipsea să sară pe podea și să înceapă să se frece de piciorul lui, ca un cățeluș credincios. (Nu că el ar fi gustat acest gest.)

Profesorul se încruntă aproape imperceptibil, nu neapărat la cineva anume, și se întoarse cu spatele pentru a scrie ceva pe tablă. Iepurașul speriat clipi pentru a-și reține lacrimile, continuând să ia notițe, dar, din fericire, reuși să nu izbucnească în plâns.

După câteva minute, în timp ce profesorul vorbea pe un ton monoton despre conflictul dintre guelfi și ghibelini, pe dicționarul italian-englez al iepurașului speriat apăru un petic de hârtie împăturit. Ea nu-l observă la început, dar, din nou, o tuse discretă din partea tânărului arătos de lângă ea îi atrase atenția. Acesta îi zâmbi mai larg de data asta și îi arătă cu privirea hârtia, aproape entuziasmat.

Ea clipi văzând peticul de hârtie. Fixând precaută cu privirea spatele profesorului, care desena cercuri peste cercuri în jurul unui lung șir de cuvinte în italiană, trase pe furiș bilețelul în poală și-l despăturii încetișor.

Emerson e un măgar.

Nimeni n-ar fi observat, pentru că nimeni nu se uita la ea, cu excepția bărbatului de lângă ea. Citind aceste cuvinte, pe chipul ei apăru un alt soi de roșeață, două pete trandafirii pe obraji, și schiță un zâmbet. Nu un zâmbet larg sau unul care face să-ți apară gropițe în obraji și riduri de expresie, dar un zâmbet, totuși.

Își ridică ochii mari spre bărbatul de lângă ea, privindu-l puțin sfios. Pe chipul lui apăru un zâmbet larg, prietenos.

— Ați descoperit ceva amuzant, domnișoară Mitchell?

Fata făcu ochii mari, îngrozită. Zâmbetul noului ei prieten dispăru rapid.

Avea mai multă minte decât să se uite în ochii albaștri și reci ai profesorului. În schimb, își lăsă capul în jos și începu să-și muște nervos buza inferioară.

— Eu sunt de vină, domnule profesor. Tocmai o întrebam la ce pagină suntem, interveni tânărul prietenos, luându-i apărarea.

— O întrebare cam deplasată din partea unui doctorand, Paul. Dar, dacă tot întrebi, am început cu primul cânt. Sper că-l poți găsi și fără ajutorul domnișoarei Mitchell. Oh, și domnișoară Mitchell?

Iepurașul speriat își ridică privirea și codița îi tremură aproape imperceptibil.

— Te aștept în biroul meu după oră.

Capitolul 2

La sfârșitul seminarului, Julia Mitchell îndesă grăbită bilețelul pe care-l ținuse în poală în dicționarul italian-englez, în dreptul cuvântului *asino*.

— Îmi pare rău pentru ce s-a în tâmplat. Eu sunt Paul Norris, spuse tânărul prietenos, întinzându-i mâna lui ca de urs.

Ea îi strânse ușurel mâna, minunându-se cât de mică era mâna ei pe lângă a lui. Ar fi putut să-i lase o vânătaie doar îndoindu-și palma.

— Bună, Paul. Eu sunt Julia. Julia Mitchell.

— Încântat de cunoștință, Julia. Îmi pare rău că domnul profesor a fost așa măgar. Nu știi ce l-a a pucat, spuse Paul, folosind titlul preferat al lui Emerson cu o notă vădită de sarcasm.

Ea se îmbujoră un pic și se întoarse spre teancul de cărți.

— Ești nou-venită? insistă el, înclinându-și un pic capul ca și cum încerca să-i atragă privirea.

— Abia m-am înscris. Vin de la Saint Joseph's University.

El încuviință ca și cum numele îi spunea ceva.

— Și ești la masterat?

— Da, răspuse fata, arătând spre primele rânduri ale amfiteatrului acum pustiu. Deși nu s-ar părea, teoretic mă specializez în opera lui Dante.

Paul scoase un fluierat.

— Așadar, ai venit să studiezi cu Emerson?

Ea încuviință și băiatul observă că venele de la gât începură să-i zvâcnească, semn că i se accelerase pulsul. Cum nu reușea să-și explice reacția ei, pe moment o ignoră. Dar avea să-și amintească scena ulterior.

— E o persoană dificilă, așa că n-are prea mulți studenți pe care-i coordonează. Eu îmi scriu teza cu el, la fel și Christa Peterson, pe care ai cunoscut-o deja.

— Christa? întrebă Julia, privindu-l intrigată.

— Parașuta din primul rând. E cealaltă doctorandă a lui, dar obiectivul ei e să devină doamna Emerson. De-abia s-a înscris la doctorat și deja îi face prăjituri, îl tot vizitează la birou, îi lasă mesaje pe telefon. E ceva de necrezut.

Julia încuviință din nou, fără să spună nimic.

— Christa nu pare a fi la curent cu politica Universității din Toronto, care interzice strict relațiile dintre profesori și studenți, spuse Paul, dându-și ochii peste cap.

Comentariul lui fu răsplătit cu un zâmbet superb. Își spuse că va trebui s-o facă să zâmbească mai des. Dar proiectul ăsta trebuia amânat, deocamdată.

— Ar fi cazul s-o iei din loc. Te-a chemat în biroul lui după oră și probabil că te așteaptă.

Julia își aruncă rapid lucrurile într-un rucsac ponsit L.L. Bean, pe care-l avea din anul I de facultate.

— Hm, nu știu exact unde e biroul lui.

— Cum ieși din amfiteatru, o iei la stânga și apoi înc-o dată la stânga. Biroul lui e cel din colț, la capătul holului. Baftă și ne vedem data viitoare la curs, dacă nu și mai devreme.

Ea îi zâmbi recunoscătoare și ieși.

Când coti la stânga, văzu că ușa de la biroul profesorului era întredeschisă. Se opri în fața ușii, emoționată, întrebându-se dacă să bată mai întâi sau să bage capul pe ușă. După un moment de reflecție, optă pentru prima variantă. Îndreptându-și umerii, trase adânc aer în piept și își apropie degetele de ușă. Și atunci îl auzi.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat imediat, eram la oră! exclamă o voce furioasă, deja binecunoscută.

Urmă o scurtă pauză, apoi bărbatul continuă:

— Pentru că e primul seminar din an, boule, și pentru că ultima dată când am vorbit cu ea mi-a zis că se simte bine!

Julie se trase imediat înapoi. Părea că zbiară la cineva la telefon. Nu voia să înceapă să zbiere și la ea, așa că se hotărî să dea bir cu fugiții și să înfrunte mai târziu consecințele. Dar la urechi îi ajunse brusc un hohot sfâșietor de plâns. Și de asta nu putea să fugă.

— Evident că mi-aș fi dorit să fiu acolo! O iubeam. Evident că mi-aș fi dorit să fiu acolo!

Din birou se auzi un nou hohot de plâns.

— Nu știi la ce oră o să ajung. Spune-le că vin. Plec direct spre aeroport și-o să iau primul avion, dar nu știu ce zbor pot să prind așa din scurt.

Făcu o pauză.

— Știu. Spune-le că-mi pare rău. Îmi pare nespus de rău... — vocea i se frânse într-un plâns înfundat, în hohote, și Julia îl auzi punând receptorul în furcă.

Fără să se mai gândească ce face, Julia băgă precaut capul pe ușă.

Bărbatul de vreo treizeci și ceva de ani stătea cu coatele pe birou și cu capul în mâini, niște mâini cu degete lungi și delicate, plângând. Se uita cum i se scuturau umerii de plâns. Îi auzi hohotele îndurate, care păreau să-i sfâșie întreaga ființă. O cuprinse un sentiment de compasiune.

Își dori să se apropie de el, să-și exprime condoleanțele, să-l aline cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Își dori să-l mângâie pe păr și

să-i spună cât de rău îi pare. Își închipui pentru o clipă cum ar fi să-i șteargă lacrimile de pe ochii lui expresivi, albaștri ca safirul, și să-l vadă privind-o cu blândețe. Se gândi să-l sărute pe obraz pentru a-și arăta compasiunea.

Dar, pe moment, imaginea bărbatului care plângea de parcă i se rupea sufletul o țintui locului, așa că nu făcu niciunul din aceste gesturi. Când realizează, într-un final, unde se afla, se furișă repede înapoi în hol, scoase pe băjbâite un petic de hârtie din rucsac și scrisse:

Îmi pare rău.
Julia Mitchell

Apoi, neștiind prea bine ce să facă, lipi bilețelul pe tocul ușii și-l fixă acolo trăgând ușor ușa după ea.

***

Timiditatea nu era trăsătura distinctivă a Juliei. Cea mai importantă calitate a ei, cea care o definea, era compasiunea, o calitate pe care n-o moștenise de la niciunul dintre părinți. Tatăl ei, care era un om cumsecade, tindea să fie o persoană rigidă și intransigentă. Mama ei, care murise, nu dăduse niciodată dovadă de compasiune, nici măcar față de propria-i fiică.

Tom Mitchell era un bărbat taciturn, dar era popular și lumea îl simpatiza în general. Era administrator la Susquehanna University și șeful brigăzii de pompieri din Districtul Selinsgrove, Pennsylvania. Dat fiind că serviciul de pompieri era exclusiv pe bază de voluntariat, el și ceilalți pompieri erau chemați la datorie la orice oră. Bărbatul își îndeplinea rolul cu mândrie și cu multă dăruire, astfel că nu stătea prea mult pe-acasă, chiar și atunci când n-avea vreo urgență. În seara zilei în care Julia avusese primul seminar la master, o sună de la stația de pompieri, bucuros că hotărâse într-un final să-i răspundă la telefon.

— Cum îți merge, Jules?

Simți o căldură plăcută la auzul vocii lui, care o alina fără a fi cătuși de puțin duioasă.

Julia oftă.

— Bine. Prima zi a fost... interesantă, dar totul e în regulă.

— Canadienii se poartă frumos cu tine?

— Oh, da. Toți sunt foarte amabili.

„Americaniile sunt ăia care se poartă ca niște măgari. Mă rog, un american.“

Tom își dresese glasul o dată sau de două ori și Julia simți un nod în gât. Îl cunoștea prea bine și știa că se pregătea să-i spună o chestie gravă. Se întrebă despre ce era vorba.

— Scumpo, Grace Clark s-a stins azi.

Julia se ridică în capul oaselor și rămase cu privirea pierdută în gol.

— Ai auzit ce-am zis?

— Da. Da, am auzit.

— Cancerul a recidivat. Au crezut că se vindecase. Dar boala s-a declanșat din nou și, când au descoperit-o, se răspândise deja la nivelul oaselor și al ficatului. Richard și copiii sunt dați peste cap.

Julia își mușcă buza și își reținu un hohot de plâns.

— Știam c-o să te afecteze vestea. Ți-a fost ca o mamă, iar tu și Rachel ați fost așa bune prietene în liceu. Ai mai vorbit cu ea?

— Îm, nu. Nu, n-am mai vorbit. De ce nu m-a anunțat?

— Nu știu sigur când au descoperit că boala a recidivat. Am trecut să-i văd puțin mai devreme și Gabriel nici măcar nu venise. Asta a declanșat discuții. Nu știu ce-o să-l aștepte când ajunge. E multă răcă în familia aia, spuse Tom, înjurând înfundat.

— O să trimiți o coroană?

— Probabil. Nu prea mă pricep la chestii de-astea, dar aș putea s-o rog pe Deb să m-ajute.

Deb Lundy era iubita lui Tom. Julia își dădu ochii peste cap la auzul numelui lui Deb, dar se abținu să comenteze.

— Roag-o să trimită niște flori și din p artea mea. Lui Grace îi plăceau foarte mult gardeniile. Și roag-o să semneze ea bilețelul.

— Așa o să fac. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mă descurc.

— Ai nevoie de bani?

— Nu, tată. Pot să mă întrețin din bursă, dacă mă chibzuiesc.

Tom făcu o pauză și, până să apuce să zică ceva, Julia știu ce-avea să spună.

— Îmi pare rău că n-ai intrat la Harvard. Poate la anu'.

Julia se îndreptă de spate și se sili să zâmbească, deși taică-său n-avea cum s-o vadă.

— Poate. Ne-auzim.

— Pa, scumpo.

În dimineața următoare, Julia porni ceva mai agale spre facultate, ascultând muzică la iPod. Încerca să formuleze în gând un mesaj de condoleanțe și scuze pentru Rachel, scriind și rescriind din mers.

Adierea vântului din acea zi de septembrie la Toronto era caldă și blândă și îi plăcea lucrul ăsta. Îi plăcea că se afla atât de aproape de lac. Îi plăceau zilele însorite și oamenii prietenoși. Îi plăceau străzile curate, fără urmă de mizerie. Îi plăcea faptul că era la Toronto și nu la Selinsgrove sau în Philadelphia — că era la sute de kilometri depărtare de *el*. Spera doar că asta n-avea să se schimbe prea curând.

Încă mai compunea în gând e-mailul către Rachel când intra în biroul Catedrei de Italianistică pentru a verifica dacă avea vreun mesaj. Simți că cineva o bate pe umăr și văzu o si luetă cu coada ochiului. Își scoase căștile din urechi.

— Paul... bună!

El îi zâmbi, coborându-și privirea spre ea, și avea ceva de coborât. Julia era minionă, mai ales în teniși, și de-abia ajungea cu creștetul până în dreptul pectoralilor lui.

— Cum a decurs întâlnirea cu Emerson?

Zâmbetul ei păli și el o privi îngrijorat.